Ч. 277 Неділя 12 (24) грудня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Новий кабінет. — Відручні письма цісарскі. — Голоси праси о новім кабінеті).

Рада державна відрочена на необмежений час. Вже дня 29 грудня збирають ся сойми, щоби не лише ухвалити буджети, але що найголовнійше, щоби перевести санацию краєвих фінансів. На санацию відступив державний скарб частину доходів з податків від спірітусу. З відроченем ради державної вийде в житє знов §. 14 хоч тепер обмежить ся лиш до найконечнійших потреб. Именно полагодить ся при помочи того кабінету закон о переказаню консумцийних податків від цукру, пива і нафти Угорщині, буджетова провізория і контингент рекрутів. Ґр. Клярі ще в послідній хвили хотів наклонити Чехів до залишеня обструкциї. Він явив ся навіть в ческім клюбі і просив о те. Чехи відказали, а ґр. Клярі не хотячи управляти при помочи §. 14 уступив. Спадщину по нім обняв міністер зелізниць Віттек. З уступленем ґр. Клярі'ого внутрішна ситуация не змінила ся. Остала такою як і була. Национальне питане і на дальше повисло у воздусі і Чехи невдоволені. А позаяк виключена можливість, щоби новий кабінет для полагодженя сих справ ужив знов розпоряджень, то всї они останут неполагоджені аж до нового склика ня парляменту. Також треба зазначити, що й оба великі табори парляментарні остали майже ненарушені. Клюби лівиці зійшли ся зараз по відроченю парляменту і відновили свою солїдарність, запротестувавши при тім против уживаня §. 14. Зібрав ся також парляментарний комітет розбитої хвилево правиці, а представителї поодиноких клюбів, не виймаючи Чехів, подали собі знов руки. — Краєві сойми будуть радити імовірно повні два місяці. Чи піч не ся в тих соймах яка-небудь акция в напрямі примиреня народів, покаже будучність.

Цісар приймив вчера димісию кабінету міністерства Клярі'ого на власну просьбу кабінету і найвисшим відручним письмом іменував тайного радника Віттека знов міністром зелізниць, поручаючи ему заразом управу кабінету. Від такіменував Цісар на ново ґр. Вельзерсгаймба міністром краєвої оборони а п. Хлендовского міністром для Галичини. Дальше поручив Цісар тайному радникови, шефови секциї Блюмфельдови управу міністерства рільництва і тайному радникови, шефови секциї Штуммерови управу міністерства внутрішних справ; тайному радникови бар. Йоркашеви-Кохови управу міністерства скарбу; шефови секциї Штібралеви управу міністерства торговлї, шефови секциї Шротови управу міністерства судівництва і шефови секциї Берндтови управу міністерства просьвіти. Склад нового кабінету оголосила нинішна урядова Wiener Ztg.

Wiener Zeitung оголошує відручні письма цісарскі до уступаючих міністрів і такіж письма, дотикаючі членів нового кабінету. В відручнім письмі до ґр. Клярі'ого піднесено, що ґр. Клярі пішов радо за голосом Монарха, і серед дуже тяжких обставин старав ся довести повною пожертвованя працею до успішного полагодженя сумних політичних заколотів, що однако було неможливим. Монарх, застерігаючи собі ще покликане ґр. Клярі'ого до служби, висказує ему вкінци подяку і признане. Також письма до др. Кербера і др. Кіндінґера висказують, з застереженем покликаня їх до служби, подяку і признане за знамениті услуги. Дальше відручне письмо до ґр. Клярі'ого оголошує увільнене др. Гартля, др. Штібраля і др. Князьолуцкого від управи дотичних міністерств, і висказує їм признане за їх службу.

Всї віденьскі часописи віддвають ся дуже симпатично о уступаючім кабінеті ґр. Клярі'ого та витають так само симпатично кабінет дра Віттека. Fremdenblatt присьвячуючи прощальну статю ґр. Клярі'ому каже: Такі міністри уступають на те, аби знов вернути. — Vaterland пише, що всї члени нового правительства звістні як спосібні урядники і можна на них числити, що зуміють відповісти своїй задачи.

Новинки.

Львів дня 23-го грудня 1899.

— **Огні.** З Надвірнянщини пишуть нам: Дня 12 с. м. о годині 2-ій в ночи знищив огонь цілковито дім тутешного пароха, о. Левицкого. Щастє, що вітру не було, инакше була би пішла з димом церков і школа. За зьльокалізоване огню належить ся подяка п. Гр. Глуховскому, котрий в час прибув з двома сикавками і угасив огонь.

16)

МИСТЕЦКИЙ ЗЛОЧИН.

(З анґлїйского — Родриґа Оттоленґі.)

(Дальше).

— Добре — відповів Мічель по короткій хвили — нерадо то роблю, але для вас зроблю виїмок. Істория того каменя лучить ся з Мойсеєм, котрому дарувала его дочка Фараона. Другий камінь, цілком такий самий, був в скарбници Фараона, і він носив его при торжествах. З виходом жидів з Египту, вивандрував і камінь, і від того часу его істория за цілих кілька столїть не цікава. Єго зложив архієреи в храмі, і він переходив з рода в род. Разом з добутєм Єрусалима камінь попав в руки Римлян, і его мав Цезар, котрий дарував его знов Клеопатрі; а ужив він дивного способу, аби віддати его в єї руки. Після попередної умови, привязав его до шиї голуба, а той полетів з ним до палати Клеопатри. Она дожидала післанця на верху дому, а коли побачила, що на голуба кинув ся сокіл, веліла стоячому побіч невільникови убити его. Стріла замість сокола влучила голуба, що облитий кровію, погиб коло стіп королевої. Відвязала камінь, що від крови набрав темно-червоної краски. Дальша судьба Клеопатри всїм добре звістна, але годить ся ще згадати о дрібній приключці. Один молодий египетский сьвященик загорів до неї великою любовію і осьмілив ся одного дня визнати їй свої чувства. Забавило єї то, і она спитала его, що він, бідний жрець, може жертвувати їй, королевій? Не щастний, в розпуці відповів, що житє.

— Житє твоє і так вже до мене належить — засьміяла ся королева — але ви жреці, вважаєте себе всемогучими. Найди менї другий такий рубин як той, а тодї може тебе вислухаю.

На єї велике зачудоване відповів жрець:

— Я міг би, коби лиш відважив ся. Камінь, що ти его маєш, вернув лиш там, де належав, бо колись був в скарбници Фараона і мав пару подібну до себе. Тамтой другий похований з Рамзесом Великим.

— Добудь менї его! — звучала відповідь Клеопатри, радше приказ, як просьба.

З тревогою пішов жрець до пираміди і украв камінь. Коли его подав королевій, та з гнївом крикнула:

— Глузуєш з мене! Чиж той поблїдлий камінь може бути братом мого?

Жрець витолкував їй, що той, який був у неї, набрав темної краски від голубячої крови.

— Так? — відповіла — то нехай і той буде такої самої краски. Ти жертвував менї своє житє; приймаю жертву; нехай купає ся в твоїй крови, доки не набере подібної краски.

Вскорі зроблено як веліла, і оба камені були вже однакі. По смерти Клеопатри дістали ся через невільницю, що їх украла, до Риму, і там знані були під назвою „египетских клейнотів"; але не хочу вам оповідати довгого ряду злочинів, які з ними вяжуть ся. Нехай вам вистане, коли скажу, що за цілі столїтя ніхто ними не збогатив ся, бо не можна їх було продавати, аж я їх купив, і то тоді, коли перший раз отверто і честно продавано їх. Перше кождий приходив до них при помочи крадежи або убийства, і не мав відваги признавати ся, що їх має. Друга їх дивна прикмета була та, що в ніякий спосіб не можна їх було укрити так, аби не викрито крадежи; хоч були найхитрійше укриті, все найдено їх і відкрадено.

— То дуже цікава істория — сказав Торе — але поясніть нам, чи ті камені мають дійство яку тайну силу, що наводить на їх слїд?

— Того не умію вам сказати. Але так говорять, а події послїдних часів потверджують ту гадку.

— Якто?

— Звичайна цікавість, яку будять у мнї дорогі камені, наклонила мене удати ся до поліциї о обкраденю і убитю Рози Мічель. Може пригадуєте собі, що ті дорогоцінности скоро потім найшли ся, і що доси остають в руках поліциї. Позволено менї оглянути їх, а рубин в моїй збірці то рішучо такий самий другий камінь як мій.

— І гадаєте, що поліцию то навело на слїд тої торбинки, що там був згаданий камінь?

Торе якось нетерпеливо дожидав відповіди, але Мічель здвигнув лиш раменами, немов би потверджував, що так гадає. Тимчасом Барнес роздумував над тим, чи Торе тому так заінтересував ся, що сам їх украв. Але по хвили Торе відозвав ся:

Шкоду зліквідувало тов. „Днїстер" на 1050 злр. О. Левицкий попік в огни руки і лице.

— **Велика крадїж.** Невислїдженний доси злодїй допустив ся великої крадежи на шкоду львівского більшого промисловця, фабриканта виробів з дерева, п. Вчеляка, отворивши зелїзну касу Вертгаймівску і забравши з неї 10.000 зр. банкнотами і иншї предмети як квіти і т. п. Злодїй однакож не рушив готівки около 700 зр., що була зложена срібною монетою в мішку в другій переділцї каси, а призначена на виплату для робітників.

— **Катастрофа в церкві.** З Козлова в Росиї доносять, що там оногди підчас богослуженя, коли в церкві було повно людий, завалила ся середна баня і убила 12 людий на місци а 28 покалїчила межи тими сїмох тяжко.

— **Борба з вовком.** Геркулес убив лернейского льва, Самсон також львови роздер пащу, а на Угорщинї в Шарлядї знайшов ся сими днями подібний герой, якийсь Кароль Сегеді, що голіруч поборов великого вовка. На дорозї до Фекете-Ер напав на Сегеді'го сильний вовк, але відважний хлописко не стратив притомности, лиш виючого вовка вхопив обіруч за горло і так стиснув сильно, що вовк лиш вивалив язик і здох єму в руках. Сегеді віс відтак свою добичу півтора години аж до свого села, щоби там показати людем видимий знак своєї побіди.

— **Нічна пригода у великім містї.** Иногдї і у великім містї мимо поліциї і стаций ратункових, фіякрів і т. п., може чоловік, коли єму стане ся в ночи якась пригода, тяжко набідувати ся і не знайде нїгде помочи так само, як би й серед пустого поля, як ось показує слїдуюча істория: Молочар Фердинанд Шульце в Берлинї вийшов оногди вже пізно вечером купити дещо на сьвята і вертав межи 11 а 12 годиною з міста до дому далеко на передмістю. Він віс в одній руцї ялиночку, що купив для дїтий на деревце на сьвятий вечер, а в другій товсту гуску. Нещастє хотїло, що бідний молочар упав на улици і зломив ногу в кістцї та не міг вже встати. Бідачиско, до того ще й добре приглухий чоловік, хотів двигнути ся, але нїяк не міг і обкачав ся в болотї, а люди, що йшли попри него — а в так великім містї як Берлин в ту пору ходить ще богато людий — гадаючи, що то якийсь пяниця, минали єго. Коли він так лежав на улици може пів години, надійшло якихсь двох молодих паробчаків, котрі взяли від него єго товсту гуску та ще й забрали готівку, яку він мав при собі. Молочар наробив крику і паробчаки повтїкали, а надбігли два нічні сторожі, котрим він все розповів. Они пустились ловити злодїїв, але вже й самі — не вернули більше. Опісля з'явив ся поліцият, котрому Шульце розповів своє нещастє і свою пригоду. Поліциян обіцяв прислати віз зі стациї ратункової і як пішов, то й слїд за ним пропав, а віз також не показав ся. Нещасливий лежав вже більше як годину на улици і мало таки не закостенїв, бо мороз вже добре тиснув. Шульце добув всїх своїх сил і підпираючись руками та одною здоровою ногою сунув ся так по улици, аж досунув ся до якоїсь площі, де стояли фіякри. Там застав він ще кілька фіякрів, але анї один не хотїв єго повезти домів, бо всї гадали, що Шульце пяний і казали платити собі готівкою, а на кредит нїхто не хотїв їхати. Коли так нещасливий молочар не міг нїгде знайти нїякої помочи, не оставало ся єму нїчого лиш сунути ся о своїх силах дальше домів. Так він і зробив і досунув ся ледви о 5-ій годинї по замащеним тротоарі домів, де крім того, що має зломану ногу, ще й розхорував ся від перестуди.

— **Помер** Тит Моравецкий, ад'юнкт ц. к. головної каси краєвої у Львові, дня 20-го с. м., в 51-ім роцї житя.

Господарство, промисл, торговля, гігієна і виховане.

Ради господарскї.

☞ **Під конець року робіть обрахунок з цїлого господарства, інвентуру і уложіть собі плян роботи на слїдуючий рік!**

— Ще кілька слів про обсаджуванє доріг деревами. Учитель господарства при семинариї учительскій о. Антоний Глодзїньский, чоловік, котрий науку господарства понимає так як повинен єї понимати фаховий господар т. є. з єї практичної сторони, помістив в „Дїлї" (чч. 268, 270 і дальші) дуже поучаючу статю о деревах при дорогах, в котрій дуже основно розбирає не лиш саму роботу обсаджуваня доріг деревами, та роди дерев, які би до того надавали ся, але обговорює сей предмет також і зі становища економічного та естетичного а наконець подає також і свої уваги що до постанов закона о обсаджуваню доріг деревами. Отся статя спонукує і нас сказати в сїй справі і своїх кілька слів, хоч ми вже раз в сїй справі забирали голос. Ми майже у всїм годимо ся на то, що говорить О. Глодзїньский, а лиш одна обставина викликує в нас сумнїв, чи добре єсть серед наших обставин вже тепер форсувати обсаджуванє доріг деревами специяльним до того законом. Заким же в сїй справі скажемо своїх кілька слів, мусимо звернути увагу ще на одно дерево, на котре, здаєсь О. Глодзїньский позабув, а котре моглоби у нас, именно же в теплїйших сторонах, або в сторонах заслонених від вітрів, відограти важну ролю. Єсть то морва біла (Morus alba) і Морва червона (американьска, Morus rubra L.), котрої листєм можна би годувати шовківників. Оба дерева, особливо же морва червона видержують дуже добре наш клїмат, а перші проби годівлї шовківників у нас вже роблять і о скілько знаємо, з досить добрим успіхом, брак лиш як-раз сих дерев до годівлї на більші розміри. — Проф. Глодзїньский виказує наглядно, яких великих заходів і коштів би потреба, щоби дїло обсадженя доріг деревами удало ся; треба би більших жертв грошевих, фахового персоналу службового, шкілок, сторожів і т. д. Але по нашій думцї треба би ще числити ся з двома обставинами у нас: з нерозвиненим, як би потреба, у широких мас населеня почутєм пошанованя публичної ба й приватної власности яку представляють именно дерева овочеві, а відтак з неумінєм ба й неможностию відповідного використаня випродукованого материялу. Під першим взглядом, як не можна бути великим песимістом, так знов з другого боку й не треба бути великим оптимістом. Проф. Глодзїньский каже, що „наші селяни люблять і шанують кожду деревину, і уміють відчути красу деревини". То правда, але лиш по части. Але мабуть чи не в далеко більшій части не уміють і не люблять пошанувати чужої деревини та чужих овочів. На доказ того може послужити хоч би лиш та приказка (анекдота), яку розповідає якийсь учитель в статї: „Чи наші школи при-

---

— Можете вірити таким байкам, пане Мічель, але я поступовійший від вас і сьмію ся з такого глупого забобону. Як звичайно в таких случаях, цїлий ряд несподіваних, а повязаних з собою обставин служить доказом надприродної сили, що немов то лежить в каменях. Я гадаю, що з'умів би найти місце, де камінь не так легко можна би було відкрити.

— Справдї? Я був би дуже цїкавий знати — спитав Мічель.

Коли предмет такий малий, як той крадений рубин, єсть лиш одно місце, де злодїй добре укрив би украдений скарб.

— А то місце? — спитав знов Мічель, зраджуючи сам своє зацїкавленє.

— На власнім лонї, де все можна добре укрити, коли прийде до ревізиї. Рубин така дрібна річ, що без труду можна єго сховати.

— Дійстно — відповів Мічель, — але — тут перестав і видивав ся хвильку розсїяним, але вскорі знов заволодїв над собою і говорив дальше — на чім ми перестали? Я втратив звязь розмови.

— Пан Торе сказав, що злодїй може дуже легко укрити рубин.

— Так, пригадую собі. Але менї здаєть ся, що то було би небезпечно. Колиб я украв камінь, як каже Рандольф, то зробив би щось лїпшого.

— Ага — відповів Рандольф — тепер справа починає бути інтересною — ну скажи, скажи, де би ти сховав камінь, колиб єго сам украв?

— Волію на то питанє не відповісти, знаєш що часом і стїни мають уши. — Сказав то таким дивним голосом, що Рандольфови зробило ся дивно немило. — Додам ще лиш одно, що злодїй, хто небудь ним є, не може мати користи з тої крадежи.

— Чому? — спитав Торе.

— Тому, що крім тих двох, не ма в цїлім сьвітї инших подібних рубинів. Той правдивий умочений в крови голуба не може бути проданий, бо сейчас буде звістно, що він украдений, я повідомив всїх більших ювілерів з цїлого сьвіта, що мене обкрадено; а як хто спробує і дасть єго инакше ошлифувати, то шлифар зараз мене повідомить, бо моя нагорода більша, як єго заробок при тім.

— А як злодїй сам собі єго ошлифує?

— То й тодї краска зрадить єго перед купуючим і він буде знати, що має перед собою „египетский клейнот".

— Може злодїй дуже терпеливий, а хто уміє ждати, той всьо осягне.

— Очевидно, але памятайте о моїх словах: „египетского клейноту" не продасть чоловік, що єго має тепер.

— Особливо, як ти ним сам є — засьміяв ся Рандольф.

— Дуже справедливо — відповів Мічель поважно.

Розмова зійшла на инше поле і вскорі по тім приятелї розлучили ся.

Барнес хотїв як-раз виходити з салї, коли віддано єму картину:

„Коли пан Барнес схоче на будуче підслухувати, то нехай розгляне ся уважно, чи зеркало не вказує обох сторін заслони, за котрою сховав ся.

Мічель".

— До чорта! — закляв. — Цїкавий я лиш, коли мене побачив і чи послїднї слова перестороги перед ювілером були сказані на то, аби мене пересьвідчити, що не він украв камінь. А в такім случаю, по що повідомлював би мене, що знає о моїй присутности.

XIII.

Барнес їде на полуднє.

Тепер розпочав Барнес слїдство над минувшостию Торета. Від послугача в готели Гофмана дізнав ся, що Торе на місяць перед крадежию в вагонї, приїхав англїйским пароходом. Однако на єго зачудованє не було назвища Торета на списї подорожних того корабля, а позаяк не було нїякого сумнїву що до приходу корабля, то або назвище Торе було фальшиве, або він під фальшивим назвищем їхав.

Розслїди що-до назвища Рози Мічель були також безуспішні.

Здогадуючись, що Торе мусить бути в зносинах з якимись приятелями за границею, Барнес зарядив ревізию приходячих до него листів, але і то було безуспішне, бо Торе не діставав нїяких листів.

Гроший мусїв мати досить, бо всї рахунки платив точно. Остаточно Барнес прийшов до того пересьвідченя і то сумнївного, що Торе приїхав з Америки під прибраним назвищем.

За те в инпім напрямі трохи лїпше єму повело ся, а то в напрямі відкритя осїдку дитини.

Вислав Люсетту ще раз до пенсионату, щоби роздобула пробку письма дитини.

Люсеттї удало ся добути старий зшиток дївчинки. З ним пішов він до готелевого кельнера, що відбирав в готели Гофмана почту і поручив єму, щоби пильно оглядав всї надходячі до Мічеля листи, доки не надийде лист писаний подібним письмом.

Аж при кінци марта єго терпеливість була винагороджена і надійшов дожиданий лист. Почтова стампілия сьвідчила, що лист вислано з Ест-Оранж в Ню Джерзї.

чиняють ся до піднесеня сільского господарства?“ в тім самім числі „Діла“, з котрого ми виймили повисші слова проф. Глодзїнського. В тій характеристичній анекдоті розказує ся, як селянин вирвав одиноку в своїм городі щепу, що вже була зацвила, лиш з обави, щоби єму дітвора не рознесла нового плота, лазячи за яблоками. А буває дуже часто, що так робить не лиш дітвора, але й старші. Ми пригадуємо собі з давних літ такий факт: при дорозї коло Гвіздця в Коломийщинї була (а може й ще єсть) алея з черешневих дерев. Літом ішли люди в день сьв. Антонія на відпуст до монастиря Бернардинів у Гвіздци, многі в тім намірі, щоби там і висповідати ся. З тих відпустонців сидїло бувало по двох і трох на кождім дереві, та сягаючи за ягодами, ломили і галузє. З них певно опісля ніхто з того не сповідав ся, бо не уважав то собі за гріх обносити і нищити деревину при дорозї. Ледви чи тепер того рода відносини змінили ся на ліпше. А дальше: Кілько то буде спорів, жалів та нарікань, коли прийде ся садити дерева при дорозї з примусу! Чи можна сподївати ся, що до того часу коли дерева зародять, наші господарі вже научать ся використувати відповідно садовину? Хто з тих дерев буде мати найбільший хосен? Певно що не селяни, анї громади, анї навіть Ради повітові — найскорше ще жиди торговельники, котрі будуть брати садовину в аренду. А кілько тогди буде сварки, бійки та процесів! Бо садовина преці річ лакома, доки єї кождий не має у себе дома подостатком. По нашій думці, за скоро ще брати ся до обсаджуваня доріг деревами овочевими. Насамперед треба старати ся о то, щоби в кождім селї кождий господар мав свій садок і умів вихісновувати садовину, а тогди і дерева овочеві при дорогах будуть мати своє значінє.

— Як без ледівнї прятати лїд на літо? Треба вибрати таке місце на обійстю, котре єсть положене до півночи і заслонене від сходу і полудня найліпше будинками, або бодай деревами. В тім місци при помочи шнура зазначує ся колесо на 5 до 6 метрів в промірі і вистелює ся соломою з окологи тонкою верствою. На то місце звозить ся чистий білий лїд (мусить бути конче такий і не дірчастий), грубий бодай на 7 до 8 центим., укладає ся густо на соломі а відтак товче ся обухом на дрібні кусні, так щоби найбільші були лиш завбільшки кулака, в той спосіб робить ся верства за верствою, але все так, щоби кожда висша верства була трохи вузша як спідня, а тогди зробить ся з леду стіжок. Роботу треба розложити на кілька днів, щоби підчас сильних морозів можна стіжок рано і вечером поливати водою. Тогди щілини між ледом виповнять ся водою, котра замерзне і так зробить ся цїлий стіг леду. Дуже добре, коли такий стіжок ледовий можна покласти де близько чистої води до поливаня. Стіжок вкриває ся опісля перійкою, або листєм, четинєм або також січкою верствою, котра сподом має бути на 120 центим. від леду груба а на вершку бодай ще на 90 центим. Літом треба лїд добувати раненько до схід сонця, бо тогди воздух найхолоднїйший. Розкривати треба від півночи і то лиш на стілько, щоби мож кусень леду вирубати, а відтак треба знов добре вкрити і закриваючий материял добре потолочити. Такий великий стіг леду, коли добре зроблений держить ся через цїле лїто і аж до нового року а малий стіг стане до серпня.

Переписка господарска.

— **Із. Скр. в Ун.:** Коропи люблять стоячу воду, отже переважно стави, але виводять ся також і в ріках в таких місцях, де вода спокійна, не має похвату а дно єсть досить намулисте. Стояча вода для коропів зовсїм не єсть шкідлива. Воду з керниці не конче добре пускати до ставка, хиба що керниця єсть досить далеко віддалена і вода спливаючи мала би час огріти ся. Вода з керниці не так за для самих коропів не конче добра, як за-для поживи для них, котрої в студеній сподом водї було би значно менше. Для раціонального годованя коропів треба би мати три ставки один за другим, з котрих в однім міг би бути молоденький нарибок, в другім трохи старші риби а в третім старі. Короп кормить ся як ростинами так і всїлякими зьвірятками, що суть у водї і понад водою. Важна річ, щоби у водї був т. зв. „плянктон“, по нашому: „то що плаває у водї“ — щоби вода була повна всїляких малесеньких невидних оком зьвіряток і ростин, та щоби в ставку був добрий масний намул, в котрім би також було повно всїляких хробів та инших зьвіряток, котрим живлять ся коропи. Як раз зі взгляду на поживу для коропів не лиш можна але й потреба обсаджувати ставки деревами — вербою, вільшиною і т. п.; коло дерев держить ся богато всїляких зьвірят, комах, мух, хрущиків і т. д. котрі падуть у воду і дають поживу рибі. Спадаюче до води листє служить маленьким зьвіряткам, мухам, комахам за опору, і так нїби держить для риб поживу. — Літом можна вечером над самою водою вивісити засьвічену ліхтарню, а до неї буде злїтати ся богато комах і падати у воду. Так можна дешевим способом дуже добре годувати нарибок.— Руского книжки о годівли риб нема; єсть дуже добра нїмецка: M. v. d. Borne: „Die Teichwirthschaft“.

Монастир СС. Василиянок в Словітї: Повисше в „Радах господарских“ подаємо спосіб, як можна на вільнім місци прятати лїд в зимі на лїто. При найблизшій нагоді розкажемо ще, як можна уладити собі дешеву ледівню.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Цїна збіжа у Львові** дня 22-го грудня: Пшениця 7·25 до 8·50 зр.; жито 5·75 до 6·—; овес 5·— до 5·50; ячмінь пашний 5·— до 5·50; ячмінь броварний 6·— до 7·—; горох до вареня 6·75 до 9·—; вика 4·40 до 4·80; сїмя льняне —·—до—·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·50 до 4·60; гречка 7·— до 7.20; конюшина червона 50·— до 75·—; біла 30·— до 50·—; тимотка 16·— до 20·—; шведска —·— до —·—; кукурудза нова 5·50 до 5·70; хміль —·— до —·—; ріпак 10·— до 11·50.

Цїна збіжа: Відень 21 грудня: Пшениця 7.85—8.90; жито 6.55—6.95; ячмінь 6.60—8.90; овес 5.35—6.30. — Тернопіль 16 грудня: пшениця 6.60—7.00; жито 5.30—5.50; ячмінь 5.00—5.30; овес 4.55—5.90; кукуруза (стара) 0.00—0.00; гречка 6.80—6.95. — Чернівцї 21 грудня: Пшениця 7.60до 7.70; жито 5.60 до 5.70; ячмінь (броварний) 6.00—6.50; овес 4.90—5.00; ріпак 10.80—10.90; сїмя конопельне 9·25—9.50; кукуруза 5.20—5.25; фасоля довга 6.50—6.75; горох 6.25—7.00.

— **Цїна волів у Львові.** На торзї дня 20 грудня плачено живий товар по 29 до 32 зр.; 50 кр. за корови від — до — зр. за 100 кільо живої ваги. Торг добрий. Цїна мяса: задне по 50 до 55 кр., передне по 46 до 50 кр. за кільо.

— **Цїна телят, безрог і овець на заріз:** На торг до Відня привезено дня 21 грудня 3977 штук телят, 3113 штук живих а 3778 штук патрошених безрог, 231 штук патрошених овець і 704 ягнят. За патрошені телята плачено по 37 до 45 кр., за живі — до — кр., за ліпші 44 до 52 кр.; за найліпші по 54 до 60 кр. — За молоді безроги 32 до 40 кр., за патрошені тяжкі 42 до 46 кр., за підсвинки 42 до 50 кр. За патрошені вівцї 28 до 36 кр. за кільо. Пара ягнят по 7 до 13 зр. — Живі вівцї плачено по 21 до 23, виїмково 24 кр. за кільо; бракові по 11 зр. до $16^{1}/_{2}$ за пару.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 23 грудня. Ново-іменовані мінїстри відбули вчера першу параду кабінетну. — Цїсар виїздить на час сьвят до Вальзе до дочки архикн. Ґізелї і верне до Відня дня 26-го с. м.

Чернівцї 23 грудня. При вчерашнім доповняючім виборі посла до ради державної на місце пок. дра Воляна з округа Кіцмань-Вижниця вибрано кандидата руского Николая Василька одноголосно.

Брукселя 23 грудня. В хвили, коли множество дїтий совгало ся на ледї ріки Ліс, заломив ся лїд і всї дїти попадали у воду. Досї добуто 33 трупів.

Букарешт 23 грудня. З ріжних сторін краю доносять о повенях.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Тодї візвав Люсетту і вислав єї до Ест-Оранж.

— Хочу вам дати нагоду придбати на ново моє признане — сказав. — Маєте поїхати до Ест-Оранж і вислїдити дитину. Знаю, що она там є. Ест-Оранж то мале місточко, має не богато домів і ви мусите мати конче кождий з них на увазї. Ну, їдьте, але як менї дитини не найдете, то вже не будете менї взагалі нїколи потрібні. Даю вам то нове порученє по части тому, аби ви могли затерти давнїйші ваші незручні поступки, а почасти длятого, що ви вже раз бачили дитину і можете єї легко пізнати.

— Знайду єї! — відповіла Люсетта і вибрала ся в дорогу.

Тиждень пізнїйше був вже Барнес в Новім Орлеанї, де старав ся вивідатись подробиць о давнїйшім житю Мічеля і убитої женщини; але цїлі тиждні сходили єму там безуспішно.

Одного рана при кінци цьвітня сидів він собі в своїй комнатї і байдужно переглядав ґазету, коли впало єму в очи власне назвище; заінтересований перечитав що слїдує:

„Пан Барнес, звістний аґент слїдчий, перебуває в нашім містї і мешкає в готели сьв. Кароля. Як кажуть, слїдить одного небезпечного злочинця і певне скорі зробить нам несподїванку одним з тих зручних відкрить, якими славить ся.“

Зажурило то Барнеса і видалось єму загадочним, бо перед нїким не відкрив правдивого свого назвища і не міг собі витолкувати, яким способом ґазетярский репортер міг попасти на его слїди.

Коли ще над тим думав, доручено єму карту з назвищем „Ришард Сефтон“. Велїв его просити і скорі увійшов мужчина, снїдий на лици, з чорним заростом і рухливими очима.

— Здаєть ся, маю честь бачити пана Барнеса — почав кланяючись вічливо.

— Сїдайте, пане Сефтон — відповів Барнес холодно — і скажіть менї, звідки ви здогадуєтесь, що я Барнес, коли в книзї подорожних я записаний під назвищем Джемса Мортона?

— Я не здогадую ся, що ви Барнес — відповів гість, сїдаючи свобідно. — Я зле сказав; я знаю, що ви Барнес.

— Так, то ви знаєте, а звідки, як вільно спитати?

— Бо моїм званєм єсть пізнавати людий; я так як і ви аґент і приходжу, аби вам подати мою поміч.

— Приходите, аби менї подати поміч! Алеж то дуже вічливо. Однако коли ви такі зручні, то скажіть менї, як ваша ласка, звідки знаєте, що потребую помочи і до чого?

— З найбільшою приємностию. Потребуєте помочи — даруйте, що скажу отверто — бо займаєте ся справою, в котрій час дорогий, а змарнували вже близько шість тиждень. Я сказав „змарнували“, бо досі нїчого ви не довідали ся, що могло би вам на всякий случай принести пожиток.

— Принести пожиток? В чім?

— Ви дуже скупі на слова, пане Барнес, а однако між нами повинні би може навязати ся товариські відносини, бо приходжу до вас як приятель і дійстно хочу вам помогти. Вже від якогось часу знаю о тім, що ви в нашім містї, а від давна вже чув о вас. Хтож з нашої братиї не дізнавсь би о тім. Я й ужив часть мого вільного часу, аби вас підглядати, бо хотів научити ся чогось з вашої славної системи слїдженя. Притім дізнав ся я, що ви займаєте ся дуже назвищем „Мічель“. Чи правда?

(Дальше буде).

Катрайнера
Кнейпа Солодова Кава.

Менѣ смакуе она найлѣпше!

Удержуч ся вôдъ много лѣтъ яко найлѣпшій додатокъ до звычайнои кавы. При болѣзнâхъ нервовыхъ, серцевыхъ, жолудковыхъ, безкровю и т. д. поручають лѣкарѣ. — Улюблена кава сотокъ тысачôвъ родинъ.

Сензацию

викликуе наш знаменитий правдивий

Швайцарский чорний годинник сталевий,

Remont. Sav. (відскакуюча куверта) з знаменитим прециз. трибом на секунду управильненим і 3-лїтною ґарантиею. Той годинник, що в наслїдок свого пречудного викінченя, з золоченим берегом, правдиво double золотою короною і каблуком, новими вкавівками, був відзначений безчисленними похвалами, виглядае хорошо і величаво і на доказ правдивости носить ґарантийний стемпель, есть особливо яко **годинник щоденний** необходимий для пп. господарів, войскових, урядників і т. д. Кождий навіть маючий годинник золотий відкладае его, а носить наш **чорний годинник ґарантийний.**

Цїна лиш 6 злр. оплачена почта і мито.

Той сам з довільними **правдиво золоченими буквами** (як рисунок) зр. 7·50, чорні сталеві годинники дамскі отверті 7·50, до того відповідні хороші мужескі або дамскі золочені ланцушки 1·50—3 зр. за штуку. — Розсилка лише за послїплатою. — Що не подобае ся, назад. Порто на листах 10 кр. Карта 5 кр.

Товариство командитове, **Etablissement d'horlogerie, Basel. F. Genf (Schweiz).**

Доставцї для найвисшої аристократиї.

Для Львова і Галичини

головний склад і експедиция

WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.

находить ся

у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.

Аґенция дневників і оголошень

принимае також

пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.

Ново отворена

Аґенция дневників і оголошень

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9.

принимае

ОГОЛОШЕНЯ

Ц. к. уприв.

ГАЛИЦ. АКЦ. БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у ЛЬВОВІ

принимае **від дня 1-го жовтня 1899** почавши

Вкладки на Касові Асиґнати

4-процентові, платні **в 30 днів** по виповідженю
$4\frac{1}{2}$**-процентові,** платні **в 60 днів** по виповідженю
як також

Вкладки на рахунок біжучий

для котрих на жадане видае

КНИЖОЧКИ ЧЕКОВІ.

Львів, дня 30-го вересня 1899.

(Передрук не платить ся).

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“; і всїх инших часописий принимае виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимае також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

$4\frac{3}{4}$ кільо кави

netto вільне від порта за послїплатою або за присланем гроший. Під ґваранциею найлїпший товар.

Африк. Мока перлова . .	зр.	3·55
Сантос дуже добра . .	„	3·50
Сальвадор велена найлїп.	„	3·95
Цейльон ясно-зел. найлїп.	„	5·25
Золота Ява жовта найлїп.	„	5·10
Пері кава знамен. сильна	„	5·10
Арабска Мока дд. аромат.	„	6·35

Цїнники і тарифа цлова даром.

ETTLINGER & Co., HAMBURG.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).